

A kegyelem kérdése.

Mert az Ő teljességéből mi mindnyájan kaptunk, mégpedig kegyelmet kegyelemre (Jn 1:16 Vida ford.)

Határozott meglátásom, hogy ma a gyülekezetekben félre értik Isten kegyelmét, mivel félreértik magát Istent. Ezért, nem látják azt világosan, hogy a kegyelem átvétele nem egyszeri alkalom, hogy elmondhassuk megmenekültünk. (Persze, kétségkívül jó ezt kimondani, és hálát adni érte!) Ám kell hogy világos látásunk legyen arra nézve hogy Isten kegyelme haszonra adatik, és arra hogy átformáljon minket, majd pedig munkálkodjon az életünkön keresztül.

Isten kegyelme által mégis azzá lettem, aki vagyok. Elmondhatom, hogy irántam való kegyelmét nem pocskoltam el, sőt, sokkal többet dolgoztam, mint a többi apostolok. Valójában nem is én tettem mindezt, hanem Istennek velem lévő kegyelme. (1Kor 15:10 EFO)

de Isten kegyelme számára vagyok az, ami vagyok, és belém árasztott kegyelme nem lett eredménytelen (tartalom nélküli, üres), hanem mindnyájunkat felülmúlóan többet fáradoztam, de nem én, hanem az Isten velem lévő kegyelme. (1Kor 15:10 Vida ford.)

Ma sajnos az Eklézsia passzív, mivel pazarolja mindazt a kegyelmet melyet átvehetne Krisztus teljességéből. Igazából kegyelmet kegyelemre halmozva kéne élnie, megértve azt, hogy Isten kegyelme tesz bennünket valóságosan azzá amivé lennünk kell, továbbá ad képesítést különféle krisztusi tettekre.

Isten kegyelme az a Belőle kiáradó jóság mely feloldoz, felszabadít, hogy az új teremtés végre oxigénhez jusson, és ***félelem nélkül szolgálhasson Neki. Szentségben és igazságban életének valamennyi napján. (Luk 1:74-75)*** Tehát, ez a kegyelemből való élet valódi értelme, és célja!

Ahhoz hogy bárki irányába kegyelmesek tudjunk lenni (úgy mint Krisztus!) első körben találkozunk kell Krisztus valóságos kegyelmével, tudnunk kell átvenni belőle. mindennek előtt bennünk kell munkálkodnia, és csakis utána a külvilág felé!

Tudnunk kell kegyelmet kegyelemre halmozni!

De mit is jelent ez? Talán úgy fogalmazhatnám meg, mikor megengedjük Istennek hogy azokhoz a terhekhez, minket megnyomorító igákhoz érjen melyek rajtunk vannak. Egész egyszerűen megengedjük Neki hogy leemelje rólunk. Egyiket, a másik után.

Sajnos sokan ma szívósan ragaszkodnak a terheikhez és olyan kárhóztatásokhoz, melyek évek, mitöbb, évtizedek óta bennük vannak. Ezek az emberek a múltban élnek, és félnek az igazságtól, félnek a lelepleződéstől. Holott Isten Igéje számukra (is) ezt üzeni: ***Igazság által leszel (lehetnél) erős! (Ézsa 54:14)***

Van még egy szempont ami említésre érdemes még a kegyelem kapcsán.

Egy idő után szükségszerű eljutni annak belátására, hogy régi, óemberi próbálkozásaink nem tartalmazzák Krisztusból átvett mennyei értékeket. Ezért, ezek a megnyilvánulások, megoldások, munkák (bár földi síkon eredményesnek tűnhetnek), mégis elmúlásra vannak ítélve. Isten kegyelmének munkája nélkül értektelen az élet, és annak minden erőfeszítése.

Erre az alapra (Krisztus) azután mindenki ráépítheti a maga házát, amihez különböző anyagokat használhat fel: aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, vagy szalmát. Hogy milyen anyagból épített, az az Ítélet Napján fog kiderülni. (1Kor 3:12-13 EFO)

A felsorolásban az arany, az ezüst illetve a drágakő mind mennyei, Krisztusból származó tulajdonságok, személyiségjegyek, karakterek, melyeket önmagunktól és önmagunkból képtelenek vagyunk kitermelni. A "fa, széna, pozdorja" pedig a mi eszközeink, saját alapanyagaink.

Nekünk tehát döntenünk kell: vagy engedjük magunkat leleplezni és megüresíteni az igazság által, és így módon kegyelmet kegyelemre venni Krisztus teljességéből Aki számunkra mindennél értékesebb, vagy gőgből ragaszkodunk a régihez, s létrehozunk valami illékony, értéktelen dolgot, amit életművünként, szolgálatunként cimkézünk fel.

Nem szükséges bonyolítani: Isten mindenkinek egyszerű módon, szemrehányás, kárhóztatás nélkül ad gyöngyöket, aranyat, ezüstöt mindenféle drágaságot a Fiából.

Csak oda kell lépnünk a kegyelem királyi trónjához így szólva:

Belátom nincs erőm

Belátom, nincs türelmem

Belátom nem tudok úgy szeretni, megbocsátani mint Te Uram....

és így tovább...

A.W. Tozer mondta a következőt: "Ha nem változunk meg a kegyelem által (vagyis a kegyelem nem tesz minket más emberré) akkor (egész egyszerűen) nem is menekültünk meg általa."

Amint belátjuk hogy Nála nélkül semmit sem tehetünk, azt is megértjük hogy Krisztus a mi szellemi-érzelmi-fizikai ellátmányunk. Minden mennyei érték és képesség belőle fakad, ezért utunk során Ő lesz számunkra minden mindenkiben. Ez a kegyelem, mely nem egyszeri megmenekedésünk, hanem egy nagyon is progresszív, folyamatos dolog, mely végig kell kísérje életünk valamennyi napját.

Ismerjük jól a János evangéliumában olvasható lábmosás mozzanatát.

Péter nem akarta megengedni Jézusnak, hogy hozzáérjen a poros lábáihoz, nem akarta hogy ennyire közel jöjjön az Úr hozzá, és az ő lábaival foglalkozzon.

Jézus azonban így reagált:

„Ha meg nem moslak, nincs részed velem.” (Jn 13:8 Csia ford.)

Ezt jelenti a Vele való közösségünk, a Belőle való részesedésünk. Engedjük hogy a Királyok Királya, a Felkent Pásztor kegyelme, hozzánk érjen.

Tergulicza Eszter